

Invățătorul

REVISTA

de cultură, luptă profesională și informațiuni
a Sindicatului învățătorilor din Județul Dâmbovița

APARE SUB CONDUCEREA UNUI COMITET

Redacția și administrația: Sindicatul învățătorilor Târgoviște-Dâmbovița

SUMARUL

După trei ani de activitate sindicală
Abecedar
O școală nouă, pentru o țară nouă; dar și un slujitor nou
Nu mă chemați olocol
Figuri de luptătoare pentru democrație
Noul comitet sindical
Generalismul lui Stalin
Rolul căminelor culturale
După 30 de ani
Epigrame
Octombrie 1917
Cântec pentru școala primară
Pe marginea congresului Unirii sindicatelor de învățători
Școala poporului în slujba democrației
Plata fundamentală
Profesor la școala de păpuși
Pedagogia iavor democratic
Ciocotele, strigoiula
Din istoria mișcării sindicale din România 1905-1916
Comitetul școlilor județean Dâmbovița
Continutul U. R. S. S.
Tevarăgi

Valeria Bucur
Maria Popescu
I. Bălășescu
George Ciudău
Brândușa
N. I. Cuiă
I. Bălășescu
Dimitri V. Stănescu
I. Bălășescu

Ion Costache
George Păun
I. Bălășescu
Constanța Șeriat
Ion Chiudău
T. Svirid
Petre Manea

Varvara Rogu
Valeria Bucur

COMITETUL SINDICATULUI JUDETEAN

<i>Valeriu Bucur</i>	<i>președinte</i>	<i>Moroeni</i>
<i>Albu Constantin</i>	<i>vice președinte</i>	<i>Bilciurești</i>
<i>Preoiu Vasile</i>	" "	<i>Cobia</i>
<i>Varvara Roșu</i>	<i>secretară</i>	<i>Târgoviște</i>
<i>Bălăgescu Ion</i>	<i>resp. ad-tiv financiar</i>	<i>Raconița</i>
<i>Stănescu Danil</i>	" <i>organizatoric</i>	<i>Mănești</i>
<i>Tăndănescu Nistor</i>	" <i>scoală nouă</i>	<i>Moșteni Grei</i>
<i>Mihăilă Nicolae</i>	" <i>economic</i>	<i>Găești</i>
<i>Diaconescu Ion</i>	" <i>cultural</i>	<i>Bezdead</i>
<i>Vlădeanu Aurel</i>	" <i>statistic</i>	<i>Căndești</i>
<i>Geamănu Vasile</i>	" <i>sport</i>	<i>Brănești</i>
<i>Șerbău Maria</i>	" <i>femei</i>	<i>Văcărești</i>
<i>Popescu Ion</i>	<i>membru</i>	<i>Boteni</i>
<i>Săvescu Toma</i>		<i>Sălcuța</i>
<i>Popescu Gheorghe</i>		<i>Serdanu</i>

S U P L E A N T I

<i>Dumitru Constantin</i>	<i>Mănești</i>
<i>Ștefănescu Maria</i>	<i>Ghinești</i>
<i>Sava Oprea</i>	<i>Finta</i>
<i>Popa Gheorghe</i>	<i>Butoiu</i>
<i>Scărlătescu Ion.</i>	<i>Băldana</i>

C E N Z O R I

<i>Răducanu Gheorghe</i>	<i>Putlogi</i>
<i>Atila Mazilu</i>	<i>Târgoviște</i>
<i>Marinescu Gheorghe</i>	<i>Slobozia Moară</i>

CENZORI SUPLEANTI

<i>Teodorescu Gheorghe</i>	<i>Fieni</i>
----------------------------	--------------

• ÎNVĂȚĂTORUL •

— REVISTĂ DE CULTURĂ, LUPTĂ PROFESIONALĂ ȘI INFORMAȚII
A SINDICATULUI ÎNVĂȚĂTORILOR DIN JUD. DÂMBOVIȚA —

DUPĂ TREI ANI DE ACTIVITATE SINDICALĂ

Prin actul dela 23 August, toată lumea muncitoare, inclusiv învățătorii, și-a recăpătat libertățile strângulate treptat, treptat de guvernarea reacționară istorică și apoi de dictatura legionară-antonesciană ca după înălțarea la cârmă țării a guvernului Dr. Petru Groza, să vedem că aceste libertăți au fost și sunt o realitate.

Individual și în m.să, fiecare, și-o putat spens cavântul, s'a putat afirma, dacă a vrut. Fiecurei categorii de muncitori și funcționari deci și nouă învățătorilor i a, a lăsat libertatea d a-și alege drumul pe care voia să meargă — drumul dictat de interesele reale ale clasei.

Tuturora ni s'a dat voie să ne organizăm și — oșă — să porim la înlocuire în a ajuta guvernul pentru înfăptuirea dezideratelor din Platforma Program.

Pentru toți muncitorii, țărani, funcționarii și intelectualii — a trecut aceiași vreme — trei ani de zile — toți fiind în fața aceluiași greutate materiale — dar diferiți în fața posibilităților de înțelegere a imperativelor vremii în care ne aflăm și mai ales a binelui general ce ni-l aducea noua schimbare socială.

Unii — muncitorii și apoi țărani — mai preciși în atitudini, mai curajoși și mai clar văzitori, se pornit — fără ezitare — la drum, arătând tuturor celorlalți că de înțelegerea și de mișcarea noastră depinde menținerea libertăților câștigate și desăvârșirea democrației mult acceptate.

Funcționarii și intelectualii — deci și noi învățătorii — mai puțin curajoși sau mai imbecili de ideologia reacționară istorică au ezitat a porni la lucru cu cei dinții.

Noi ne-am mulțumit a aștepta să vedem ce se întâmplă, dacă iau și ce întorsătură iau lucrurile, făcând bine înțeles legătura strânsă cu trecutul reacționar prin colportări de stiri false, plătute intenționat — de istorici — pe la colțuri de stradă.

Parte din noi mai așteptam și acum poate.

De bine de rău ne-am radicalizat și ne-am mulțumit a aștepta a sta în pasivitate, crezând că sindicalul este tot una cu vechea asociație.

Nu ne-a interesat care-i menirea Sindicatului — pe care mulți aici — astăzi nu o știu și eu ne-a interesat ce face sau ce-a făcut comitetul ales și dacă acest comitet a putat face ceva fără ajutorul nostru, al întregii mase sindicalizate.

Ceva mai mult — parte din noi — sub acoperământul acesta, — Sindicatul — am lucrat în tăcere la dărâmarea lui, fluta de toate zilele a reacționali, ale cîreți singli credincioase am fost.

Am așteptat să se miste alții și pentru noi, fără a ne împotrivi activitatea zilnică a muncitorilor mamei, iar desființarea luptei prin Sindicat, pentru câștigarea drepturilor la o viață mai bună mulțumindu-ne cu ceea ce ni e'a dat — și aceasta — pe bună dreptate degeaba.

Am stat în expectativă, uitându-ne — amărînd sau bârfind — pe cei de lângă noi — la muncitorii și țărani — care se băteau și alergau, la chemările guvernului, pentru înfăptuirea unei dorințe noi, pentru să corectăm în viața publică a unei legi care să schimbe — spre bine — felul de viață al tuturor muncitorilor țării, sau pentru a înfăptui actele de s, ... și sabotaj ale reacționali, ale ...

Am uitat de unde am plecat și unde suntem plasați în timpul și spațiu și completamente ne-am neglijat — majoritatea din rea voință și mândrie, iar unii din lipsă de curaj — tovarășii de viață din satul unde suntem chemați să facem lumină și să răspundem luminii.

Și așa, vremea a trecut repede, trezindu-ne chemați acum, după 3 ani de zile de răgaz, de meditație asupra a tot ce s'a petrecut în țară și în lume, după atâta luptă și muncă sindicală.... ???!!! să ne spunem cuvântul, arătându-ne coadele și cerând — guvernului răpăta — și apoi — conform principiilor — incostabile democratice — C. G. M. să ne alegem un nou comitet, care să facă — din punct de vedere sindical — bine înțeles ajutorat la despreape de toți sindicaliștii — tot ce n'a putut face vechiul comitet.

Și am fost chemați să facem aceasta și să dăm acest examen tocmai în momentul în care lupta între forțele democratice și reacționare, din lumea întregă, s'a ascuțit și când munca pentru redresare economică — financiară a țării și stabilizarea monetară, a intrat în faza ultimă.

Bilanțul real, — rezultatul muncii sindicale al comitetului și al câtorva sindicaliști — a fost prezentat la adunarea generală — cu citirea lui, s'a încheia trecutul.

Reprezentanții autorizați sindicaliști verificați de C. G. M. în expunerile făcute pe lângă roșul și roșul sindicatului nostru, au arătat — precis și pe înțelesul tuturor, legăturile reale și firești ce există între sindicatele muncitorești și agricole și sindicatele noastre — din toate punctele de vedere — ca rezultat al veșturii în mediul comun. Toate realitățile prezentate au fost primite de noi cu încredere și la totul ca fiind juste.

Tovarăși, examenul a fost ușor, dar ne-am prezentat slab pregătiți și nu l-am luat pentru principalele motive :

Nu suntem stăpâni pe noi, suntem lipsiți de curaj, a fost suficient un semn fient ca mâna sau o uitătură semnificativă urâtă — a unui tov. inspector școlar — și contrar voinței tale ai lăsat mâna în jos, nevoțând colegul propus să fie ales în comitet.

2 — Nu numai c'am stat pasivi, dar până la urmă ne-am alăturat încercării de digresiune făcută de elementele huliganice din sânul nostru, venite la adunare cu scopul de a ne compromite în fața tov. dela C. G. M. și Uniune.

3.—Ne lipsește educația politică profesională, raportată la mersul vremii.

Toate acestea, înăz, nu trebuie să ne decurajeze.

Toate acestea — fiind învățăminte — trebuie să ne întărească și să ne călăsească pentru munca și lupta ce trebuie să ducem de aici înainte.

Și acum, înaintați în mijlocul acelor care avem comunitate de viață și împreună ajutându-ne reciproc, să luptăm pentru :

1. Democratizarea învățământului primar, prin deamascarea și alungarea din mijlocul nostru a elementelor dușmănoase sindicatului, alături neputându-se reacșionarii.

2.—Concurs neprecupșit guvernului în munca de democratizare a întregului aparat de stat.

3.—Stărpirea totală a analfabetismului și ridicarea nivelului de cultură a întregii mase populare, prin muncă asiduă în școală și în afară de școală.

4.— Alături de ceilalți sindicaliști — muncitori și plugari — să luptăm pentru ridicarea standardului de viață a întregii clase muncitoare din țară.

5.—Să arătăm tov. noștri de viață dela sate și orașe, că suntem alături de ei și că de aci înainte — cot la cot — ne vom găsi împreună în luptă, pe toate țărmurile — având acelaș țel: — democratizarea rapidă și totală a țării”.

Nu mai așa dacă vom face, vom putea cere — ca față scaină — să fie scoși din rândul categoriei reacționare — în care suntem încadrați — și să ni se spună, pe drept cuvânt „apostoli și martiri”.

— La muncă tovarășii.

— Trebură Comitetului General al Muncii.

— Trebură Uniunii Sindicatelor de învățatori din România.

— Trebură Sindicatului învățătorilor din județul Dâmbovița democratic și liber și tuturor pe lângă țară și în țară.

ABECEDAR

Abecedarul, cartea asta mică și cu poze,
Te va 'nvăța să cauți adevărul mâine,
Când viața și-o deschide larg porțile,
Când vei începe lupta pentru pâine.

Tot ea-ți va spune primele povești adevărate,
În care țara a urcat pe trepte noi
Spre zăna biruinței celor măști și buni;
Tot ea-ți va povesti despre eroi,

Eroii muncii din uzine mari, de pe ogoare,
Părinții tăi și-al altora cumiști ca tine,
Eroii luptelor de azi și ieri,
Care-au căzut ca să trăim noi bine.

Abecedarul, cartea asta mică și cu poze
Azi na mai este basm cu smei și iele;
Din paginile ei cu chipari, vei afla,
Cum a luptat poporul 'n vremuri grele.

Marla Popescu

O școală nouă, pentru o țară nouă; dar și un slujitor nou

Este în deobște cunoscut că trăim vremuri de mari și de adânci prefaceri sociale, cari duc inevitabil către corectări și înnoiri de concepții și moravuri, de înnoiri fundamentale în instituții și programe, de schimbări categorice în formularea și concretizarea idealurilor, din toate compartimentele de activitate omenească.

Școala, care trebuie înțeleasă ca o instituție socială de primul ordin, ea trebuind să slujească numai ideal de viață, găzduindu-se pe această linie de progres, trebuie neapărat să-și acorde idealurile și tendințele cu idealurile și tendințele societății din sânul căreia se naște și pe care trebuie să o slujească.

Deci, în locul „decalajului” dintre progresul economic și politic al țării și organismul ei didactic, păstrător în mare măsură al unor forme create în vremurile apuse pentru trebuințele ale statului „istoric” semi-feudal și retrograd cum a observat și a scris în Științele din 14 Septembrie a. c. tov. N. Ignat în articolul „O școală nouă, pentru o țară

nouă, trebuie să creiem o școală care să meargă mână în mână cu reformele economice și sociale, școala reclamată de formele sociale un înnoșământ care să fie o consecință logică a organizării sociale de astăzi, scopul final al școlii fiind realizarea de atitudini, deprinderi și manifestări sociale, participând activ în spiritul vremii, la făurirea unei noi omeniri.

În locul școlii cu „fundături” cum remarcă tov. M. Roller în „Contemporanul Nr. 50/947, o școală nouă cu „laminișuri” cu deschizături” către noii orizonturi o școală care să smulgă satele din ignoranță, din analfabetism și să le redea realismului, întorcându-le pe lângă dinapre trecut, orientându-l spre viitor și scoțându-l de sub influența misticismului, a împăcării cu sărăcia și soarta.

Suntem sătui de trecut. Cunoaștem și am simțit pe propria noastră piele efectele reformelor „democratice” din trecut.

Când era vorba de reforme democratice, obiectele guvernelor și a partidelor „istorice”

era următoarea: da, reforma este frumoasă, nu zicem ba; dar nu se potrivește cu țara noastră care nu este destul de cultă: lăsați să se lățească și adâncească cultura. și atunci vom fi copți pentru reformele cele mai democratice.

Când însă era vorba de lăfșirea culturii, de răspândirea ei în masele largi ale poporului, „istoricii” găseau că e prea multă și e primejdioasă ordinii sociale existente.

Astfel că, pentru reformele democratice eram prea incuși, iar pentru reformele spirituale prea învățați. Frumoasă logică! Bune intenții! Roadele le culegem din plin: ignoranța și analfabetismul.

Da ignoranța și analfabetismul au fost armele reacțiunii pentru suprimarea poporului, iar binefacerea culturii, ale învățării în general, au fost un privilegiu.

Astăzi însă, avem toate condițiile obiective să realizăm și în acest domeniu rezerva noastră pușini la număr, o justă repartitie, făcând și aceste „moșii” un bun al tuturor.

Climatul politic și social al democrației, care asigură realizarea tuturor preocupărilor noastre, sprijinul real al guvernului Dr. P. Groza, inițiativa, propunerile și îndemnul P.C.R. sunt chezașii înfăptuirii cu un ceas mai de vreme a reformei școlii noastre, problemă pusă spre deslegare de către tov. M. Roller.

Nimic mai important pentru școala nouă decât că la baza ei să stea principiul: învățătura pentru toți, fără deosebire de origine și situație socială.

Pe acest principiu să se clădească școala adăugându-i-se gratuitatea în toate treptele învățământului.

Pentru a tălătura „fundăturile și decalajul” în locul organizării defectoase din trecut, trebuie să avem școala nouă școala unică cheea de bază a programului nostru în toate ramurile învățământului.

Adăugând acestor principii; grija în întocmirea programelor, din care să reiasă factura sau pecetea gradului înalt al științei, al tehnicii, programe realiste întocmite în concordanță cu viața, cu realitatea, fiind seamă de sistemele și metodele de educație învătate, fiind ea marea să fie nu numai o învățare, nicidecum onorabilă ci o disciplină.

În orice priviște partea morală a învățământului nu sunt prea aproape amintirile ce să greșim în organizare.

Știm unde e cea educația hărăzită, educația în spiritul științei și al distanței al granzii; avem de partea noastră educația sovietică în

spiritul iubirii și al înfrățirii între popoare, sentimente și deprinderi socialiste față de muncă, iar pe deasupra tuturor, ce un corolar imperios trebuie să avem un nou învățător, un nou slujitor și muncitor în câmpul cărții.

Un învățător care să crească tineretul în sprijinul vremurilor de astăzi fără a mai jinduși după trecut.

Un învățător care să-și ia ca sarcină imediată lichidarea analfabetismului, întoarcerea satelor dinspre trecut, spre viitor, spre progres.

Un slujitor care să nu mai păstreze „rezerve” asupra democratizării școlii, care să nu se mai situeze „în turnul de fildeș sau în poziții intermediare”, acum când luptătorii din câmpul muncii -muncitori- caută să desdobrească o formă de stat, ce derivă organic din evoluția istorică a societății și a civilizației pentru a îndeplini cu un ceas mai de vreme ceia ce e firesc să se împlinească.

Un învățător care să-și pună în joc toată puterea lui de muncă că și școala să fie a poporului și în slujba poporului, după cum bine vedem că s'a realizat: armata poporului în slujba poporului.

Și pentru aceasta, noi învățătorii suntem debitori-amează a ne îndeplini sarcinile.

I. Bălășescu - Învățător
Racovița - Dăbovița

Nu mă chemați clocol!

Nu mă chemați! N'am vreme pentru voi!
Eu nu-s fecior de viță ciocolască,
Născutu-m'am din blestem și nevoi
Deodată cu strămoșii și doina românească!
Flămând am fost și nu mi-ați dat mâncare,
Și'n podurile voastre gemeau podurile pline,
La mese îmbuibate v'ați ospătat cu toții,
Și n'auziați cum plânge soamea 'n mine.

Setos am fost și nu mi-ați dat să beau,
Și'n pivnițele voastre se laspuna neaterul,
Nici apă din lăntăna ce nu era a voastră,
Nu m'ați lăsat să iau.

Întemnițat am fost și nu m'ați cerceșat,
Și nici măcar prin grați nu mi-ați lăsat o mână,
În sădrențe-am fost și nu m'ați îmbrăcat,
Căci libertatea mi-o doream stăpână!

Nu mă chemați! N'am vreme pentru voi,
Eu nu-s fecior de viță ciocolască,
Născutu-m'am din blestem și nevoi,
Și lupt ca lumea să se lăfrăsească!

George Clăduș

Figuri de luptătoare pentru democrație

la trecutul îndepărtat, când popoarele erau nevoite să trăiască numai din războaie și după urma lor, nașterea unui copil de sex masculin, era o mare bucurie pe când nașterea unui copil de sex feminin era prilej de tristețe pentru familie și societate.

În suflul Vechiului Testament, prin redarea faptului că Eva a ispitit pe Adam ca să guste din pomul oprit, pricinuindu-le darea afară din rai, a contribuit, veacuri de-a rândul, la menținerea femeii în umilință și dispreț.

Religia creștină, prin răsturnarea vechei concepții și preconizarea legalității între oameni, aduce femeia pe aceeași treaptă cu bărbatul, nemăfiind considerată ca făcând parte din clasă inferioară lui.

Dacă prin această revoluție social-pedagogică, a lui Iisus femeia și-a câpătat o parte din drepturile ei în societate, concepțiile politice capitaliste, totelitare, fasciste care s'au perlatat la conducerea statelor până la terminarea războiului trecut, intenționează să căuteze să depărteze femeia din viața politică și socială, lăsându-i ca sector de activitate, gospodăria-familia.

Femeia însă, conștientă de misiunea ei covârșitoare, în toate sectoarele de activitate ale societății, n'a rămas pasivă, ci a luptat din răzputerile ei. Nu exagerăm dacă spunem că femeia viednică murcește mai mult și mai variat decât bărbatul, sau în cel mai greu caz nu măi puțin decât el.

Este necesar să neamintim pe:

Adelaida Popp, Tereza, Schlesinger și Ana Bococ, nunciatoarea austriacă cari prin activitate neobosită au reușit, ca în 1894, să pună bazele primei organizații feminine care avea misiunea să lupte pentru protecția muncii femeii și pentru dobândirea drepturilor ei, iar în 1907 să albească la Zurich prima adunare internațională a femeilor socialiste.

Clara Zetkin care pentru câștigarea drepturilor ce societatea a refuzat să le recunoască drepturile, la conferința femeilor socialiste dela Copenhaga—1910, că ziua de 8 Martie să fie socotită ca ziua solidarității feminine.

Genevieve Taborsky—fosta ziaristă a Ligii Națiunilor—una din cele mai înverșunate inamice a lui Hitler, este femeia care a spus la conferința susținută, Hitler în ciclul in-

farnal" că Hitler va sfârși prin a cădea în propria-i cursă.

Andree Marty Capgras, secretara pentru chestiuni feminine a partidului socialist francez, a făcut parte din faimoșii patrioți care încă din 1940, a format primul grup „Franc-Tireurs”.

Miss Davies care încă din 1893 a susținut pentru gruparea femeilor engleze în organizații specifice feminine, spunând: „Operade eliberare a femeii trebuie să fie opera ei însăși”.

Progresele mai mari înregistrate de emanciparea femeii, care nu înseamnă anarhie, desfrâu, sdruncinarea familiei, sau îndepărtarea ei de rolul de mamă și soție, ci numai egalitate de drepturi cu bărbatul în toate domeniile, le găsim în U. R. S. S. marea democrație dela răsărit în care capitalismul a fost desființat.

Prin munca lor perseverentă, prin spiritul de inițiativă și prin voința de a-și consacra tot pentru binele celor mulți femeile sovietice au ajuns în posturi înalte.

189 femei fac parte din Sovietul Suprem, iar 848 sunt deputate.

„Niciodată în istoria omenirii și nicăieri pe lume n'a avut și nu are mai multe drepturi și mai multă considerație, decât în Uniunea Sovietică”.

Zoia Cosmodemianskaia, Zina Ganiova, Evdochia Nosal, Manjuk Mamatova, Nasta Vorbușova, Tamara Smiernova, s. m. d., sunt exemple vii în lupta pentru libertate, democrație, progres și pace, dusă de femeia sovietică, contra fascismului și împotriva întunericului.

Sunt demne de admirat, sunt demne de urmat.

Cu tenacitate asemănătoare femeii sovietice, femeia româncă a suportat, alături de bărbat chinurile temnelor și lagărelor, luptând pentru democrație și progres în cadrul organizațiilor patriotice.

Elena Pavel, Emilia Lungu Pufallo, Ana Pauker, s. a. sunt figuri de luptătoare contra barbariei, mizeriei și ignoranței preconizate de fasciști.

Sacrificiile acestor femei n'au fost și nu sunt zadarnice.

Ele au revit și vor servi de exemplu

generațiilor viitoare care vor mai avea de luptat încă cu mentalitatea capitalistă care nu vrea să recunoască munca și meritul femeii în lupta pentru binele societății.

Femeile, formând aproape două treimi din populația globului, vor transforma radical societatea prin munca ce va desfășura

în toate sectoarele unde este chemată să se afirme.

Prin deschiderea largă a porților democrației, să pășească pentru asigurarea drepturilor meritului arătând că femeia este plămădită din același aluat, la fel de substanțial, ca bărbatul alături de care are dreptul să stea.

Brandușă.

Noul comitet sindical

În ședința din 19 Septembrie 1947, adunarea generală a învățătorilor din județul Dâmbovița și-a ales un nou comitet sindical, care să reprezinte tot ce are mai bun, tot ce are mai hotărât și mai devotat a-și păstra și a-și câștiga drepturile al profesionale, înfrundându-l în știința marxistă-leninistă-stalinistă, sindicală fiind școala socialismului având drept scop lupta de clasă și internaționalismul politic ideologie specifice clasei muncitoare.

Și nu a greșit în alegerea! Cine putea oare să ridice mai bine autoritatea sindicatului, să o facă cunoscută și simțită decât tov. Bucur Valeriu, dăruț luptător pentru democrație, însă din timpul înălțării activității democratice? Cine ar fi putut să strângă în jurul elementelor corespunzătoare metodei lui de lucru, scieră, dinamică și constructivă, decât va prezida tot Bucur Valeriu călătorește în focal luptei pentru democrație, pentru sindicalism.

Cei doi vice prezidenți: Vasile Predoiu și Albu Constatin, nu sunt și ei oare cele 2 puncte de sprijin pe care se rezemă țara comitetului? Nu intruchimăm Vasile Predoiu destoină maturitatea de gândire iar C. Albu nu înepuizabil organism de afirmare învățătorescă?

Prezenta tov. Inv. Varvara Roșu, ca secretară a sindicatului nu spune nimic? Nu arată că s'a schimbat ceva în organizația noastră? Energia acestei tovarășe și sinceritatea ei, politică din esență și calorică puteră comitetului.

D'apoi cine nu cunoaște pe îndrăgostitul de carieră și de o viață mai bună, pe tov. Niență Bălbășescu, căpitanul sindicatului, veghează în luptă pentru adevăr și dreptate?

Pe simpaticul Danil Stănescu, responsabilul, organizatoric nu-l așezăm de al mai prezenta. S'a făcut cunoscut prin tactul, prin munca și verva lui în toate acțiunile de învățământ.

La fel și pe Ionel Diaconescu-Berdeș, responsabil cultural, talentatul dirijor și înfruptător al școlii învățătorilor. Învățătorii din dâmbovițeană îl cunoaște și nu rar au fost ocaziile când s'au bucurat de reședințele activității muzicale ale lui!

Nu-i că se putea o alcătuire mai blucătoasă, mai frumoasă împletită și mai trăsătoare ridicată, înălțându-se și de tov. N. Mihăilă, atât de activ în resortul economic.

Adăugând, apoi pe tovarășii: Gheorghiu Vasile, Nistor Tănăsescu-Înfruptătorul, pe Andrei Vișdeanu stăruitorul, pe Maria Șerban înfruptătoarea, pe Ionel Popescu-Botea mobilizatorul, pe Popescu Ob.-Conțești modestul și pe Toma Silvescu devotatul, comitetul capătă prin structura lui organizatorică cea mai desăvârșită garanție, că interesele învățătorilor vor fi susținute, conștiința de clasă ridicată, regimul democrat întărit, aprijinul guvernului Dr. Petru Groza asigurat, elementul nou introdus în comitet fiind munca clasistă, dreptate pentru cel mai înalt demnitate, toate obținute prin metoda nouă inaugurată de comitet: activitatea pe teren — muncă activă pentru cunoașterea realităților învățătoresce în general și a activității sindicale în special.

Urăm noului comitet, chează la marșul înalt spre progres, spre democrația populară: spor la muncă!

N. I. Cuișă

Pentru activitatea dăruitoareă contra Sindicatului, bine dovedită d-l Constantin Nicolae, învățător Teș, a fost exclus din Sindicatul învățătorilor dela data de 15 Octombrie a.e.

Generalissimului STALIN

Ca un zori și mândra soare
Strălucind din răsărit
Diruitor azi apare
Generalissimul iubit.

II

Ombătrea vede'n El
Pe Eroul legendar
Pe Diruitorul care,
Pacea i-a adus în dar.

III

Slavă îi aduc acum
Popoarele desrobite
Recunoștință culege
Pentru faptele împlinite.

IV

A luptat cu bărbăție
Sprâlnit de-al său popor
A luptat pentru dreptate
Pentru al lumii viitor.

Slavă îi aduc acum
Popoarele liberate
Gloria îi se cuvîna
Bravelor sale armate.

VI

Cinste celor din uzine
Ca și celor din ogor
Laudă, ție, Staline,
Cinste 'ntregului popor.

VII

Slavă'n veci să te cuprindă
Cinstea marilor eroi
Brațul tău să se întindă
Ocrotitor peste noi.

VIII

Noi, iubire îți purtăm
Pentru tot ce Tu ne-ai dat;
Numale-Ți, Mare Staline,
În veci fie lăudat.

I. Bălăgescu
Inv. Recovla

ROLUL CĂMINELOR CULTURALE

Alături de autoritatea administrativă co-
mună, de autoritate școlară, sau de biseri-
ca și alături de diferitele organizații
locale, care urmăresc o bună conviețuire
câștenilor, valorificarea dreptului de ce-
ne al săteanului și promovarea lui la con-
curența obștii, a unei categorii de interese
altora, mai sunt încă alte câteva.

Unele deja precizate ca menire necesă-
ră, altele care deabia mijlesc în in-
stituțiile oficiale sau în slabe experiențe pe

Alături de acestea, pentru acestea și im-
pliniți cu acestea, lucrează în sat și „Că-
minul Cultural”, care ieri mai activ, colorat
și dincolo puternic și creator, a luat
și apare mereu, în cele mai multe din
satele noastre.

Interesează să precizăm, rolul, rostul, le-
gătura și activitatea Căminului-Cul-
tural alături de atâtea instituții și apor-
turi. Îți rămure în cale o întrebare firească,
care nu avem dreptul s'o ocolim: Ce-i

mai rămâne Căminului Cultural de făcut,
care mai este locul său între atâtea autori-
tăți, instituții, organizații oficiale ale
vieții satului? Să fie o noutate acornită numai
ca să înmulțească numărul și așa destul de
mare al instituțiilor și autorităților din sat,
pentru ca să consume acolo încă vreo câte-
va dosare în plus și să domolească câteva
ambizioni mărunte, lacome de titluri pom-
pompoase și prin acestea să contribuie doar
la o și mai încurcată și nefericită învâlmă-
șală la conducerea satului?

Poate că i-ar rămâne, s'ar putea constă-
tuți cu o indulgență amabilă, un sector destul
de mare ca vârstă biologică: Sătean de după
serviciul militar; iar ca menire, o prelun-
gere a Școlii, dincolo de vârsta copilăriei

Este, oricum, sectorul cel mai însemnat,
dar aci întâlnește biserica, a tot prezentă,
precum și celelalte autorități, cari fiecare
își are un domeniu limitat, dar tocmai pen-
tru aceasta destul de prezent și însemnat.

Observăm că, deși toate aceste „institu-

și oficiale”, urmăresc binele satului care nu poate fi decât unul și nedespărțit—totuși lucrează fiecare fără o legătură prea strânsă cu celelalte fără o colaborare intimă, organică, cu una sau mai multe dintre celelalte, dorind și urmărind binele, acel „mai bine”, în felul său cu mijloacele și metodele sale.

Și așa, așa, iată în viața satului, la cârmă lui, atâtea forțe, care trag fiecare în câte o parte: fiecare către și pentru autoritatea sa imediat superioară, dar mai niciuna, anume și numai pentru sat: doctorul vrea una, agronomul face alta, agentul veterinar încearcă și dănsul multe, școala se sbuciumă pe o parte, biserica pe cealaltă. Toate vor binele satului, dar mai mult în funcție de ordinele căpătate de sus, decât de nevoile care gem jos.

Lipsea deci, aci jos în sat, unitatea de vedere, colaborarea armonică, a tuturor forțelor, împlinirea efortului lor, într'un plan de acțiune comun.

Rămăsese neînmănuchiate, forțele acestea care se mișcă în sat, se risipesc și se anariază, prin continua lor funcționare și cu cât numărul acestor forțe va crește, cu atât nevoia de acțiune, nevoia colaborării și a planului comun, va fi simțită mai puternică, va fi cerută mai imperios.

Mai observăm că, de cele mai multe ori funcțiunile acestea, autoritatea, lucrează în sat, cu cazuri sporadice, izolate întâmplătoare și nu cu întreg satul.

Cu alte vorbe, autoritatea lucrează în sat, dar în lucrarea sa, lipsește satul. Satul rămâne mai departe, amorț și neturburat în rezerva sa seculară, închirț și neajutorat. Cât câștigă satul din relațiile lui cu oficialitatea locală? Nu promovăm de exemplu, sănătatea mărginindu-ne a trata câțiva bolnavi, ci combătând o epidemie sau a supraveghea igiena fântânelor etc. Numai într'o operă de educație sanitară, a satului întreg operă manifă să schimbe mentalitățile vechi, să doboare obiceiurile învechite, să smulgă șimpții multor indoeli și rezerve. Săteanul își duce viața lui, de cele mai adesea precară, așa cum a mostenit, așa cum s'a deprins. Nimic nu-l poate smulge din carapacea unui individualism, câteodată, timpins până la egoism. Deaceia, în cele mai multe din cazuri, chiar acolo unde în funcțiunile de stat ale satului am avut în frunte apostoli și eroi, aceștia au isbutit să facă multe lucrări mari, dar fără sat. Sunt acorțen reali-

rări ori adevărat mari dacă lipsește de te sufletul satului? De o parte elita creștină, de cealaltă, satul indiferent și dacă de secole întregi, satul nu a avut cine și de unde să învețe unirea în solidaritatea binelui comun, dacă din oficialității lipsește satul, trebuie să-l organizăm dacă nu este organizat să-l organizăm nu știe să fie unit, să-l învățăm unirea și solidaritatea în bine. Prin ce? Prin pilde vi concrete. Singura școală poate deprinde la toate aceste lucrări și noi, este aceia care oferă pildele cele chemătoare. „Școala muncii în obște”.

Marile înfăptuiri, au venit întotdeauna dincolo de inițiativa și acțiunea legală.

Acestea răsar întotdeauna, din inițiativa neoficială „laică”, dacă se poate spune inițiativa, nu trebuie să rămână una de partea autorității. Strictea îndepărtarea legii, însemnează un cadru prea strâns viață. Se spune deci, stărpiree, stărnirea organizarea inițiativei particulare. Dar să sgândăre și să capteze inițiativa fiiștii, a sătenilor întreprinzi și harnici, să târască după dâșii, ca un imens de energie creatoare, unul câte unul, cei mai zăbavnici, mai greoi? Cine să facă această ispravă, să spargă cadrul legal, care să pună accentul mai întâi pe te și apoi pe lege, care să folosească numai ca limite pentru ceiace este rădăcina este instituția care să înmănucheze toate aceste forțe creatoare ale satului? Cine să îndeplinească acest rol?

Iată a sosit timpul să o afirmăm: Căminul-Cultural. Da, căminul le înmănucheză și le împletește armonios, le unește. Este puterea.

Legea Căminului, este una singură, este legea harnicilor albine: muncă disciplinată și disciplinată, a tuturor pentru toți.

Să nu lășăm aci însă, loc pentru oșă și călă care ar putea fi foarte gravă.

Anume aceia de a socoti că simpla asociere a câtorva idealisti înfăptuiri acum „Căminul-Cultural”;

și bune ar face Căminul-Cultural, și că
 să rămână, un stat și notabili-
 satului. Căminul pretinde ca toate
 satului, să lucreze cu satul, cu
 pentru a educa: pentru a transforma
 prin muncă și marea taină a educației.
 față individualismului de jos, Căminul
 și realizează: solidaritatea tuturor,

spiritul de obște.

Nu mai întâi pentru noi, fiecare pentru
 sine, ci mai întâi pentru obște, căci prin
 obște ne ridicăm și ne izbăvim, fiecare.

Este noua etică a muncii „in obște pen-
 tru obște.

I. D. V. S. S. S.
 Insp. Cult. Județean.

După 30 de ani

... în plină sărbătoare. Unimea Sovietică și
 întreaga omenire sărbătorește 30 de ani de la
 Revoluția din 1917. Această sărbătorire nu o
 și comemorăm, ci din datorie, din necesitate,
 și profităm pe urme și însemnând o
 etapă în dezvoltarea societății omenești, socie-
 tatea noi, pentru România, pentru destinele ei,
 de sărbătoare capătă o deosebită însemnăta-
 re drept cauzal.

... În Unimea Sovietică, s'au făcut, în aceste
 ani, fundamentele unor noi așezări sociale
 care reede în toate ramurile de activitate, de
 în toate compartimentele vieții, unul recunoa-
 ște de tot ce este capabil să înțeleagă.

... în Rusia țaristă a fost așa cum a numit-o ma-
 trim în 2 cuvinte, „închisoarea popoarelor”,
 războaiele feodale, bolile sociale, mizeria, per-
 tușimățile așezărilor culturale analfebe-
 dacă în: părtășia nu se știe de adun,
 sărăcie, femeea lipsită de drepturi, fetițele mătri-
 le 12 ani și vândute ca roabele, dacă Armenia
 țara țării, unde se lucra încă cu plugul de
 în Ucraina țărănia era lipsită de pământ
 în 1917 Rusia a fost o țară unde structu-
 ră feudală împiedica dezvoltarea spiritua-
 lății, după revoluția populară a devenit stă-
 proprietățile scurte a început să asimileze te-
 realizările culturale ale omenirii și să pecet-
 crece Lenin spunea. «Niciodată nu va fi in-
 popor în care muncitorii și țărani în ma-
 lor și-au dat seama, au văzut și au simțit
 apărut puterea lor Sovietică, puterea celor ce
 că ei apără acea operă care le va asigura
 viitorilor lor, posibilitatea de a se folosi de tea-
 lucrările culturale, de toate creațiile muncii o-

gândire, în felul de trai și tradiții, în cultură și i-
 deologia maselor exploatate din toată lumea, Reve-
 luția din Octombrie 1917 având ca scop desființarea
 ocărui exoloatari a omului de către om, desființarea
 ocărui grupe de exoloatari, instaurarea dictaturii pro-
 letariatului, organizarea unei noi societăți, societății
 socialiste.

Ea a luat uneltile și mijloacele de producție din
 mâna moșierilor și a capitaliștilor și le-a prefăcut în
 proprietate socială, spunând astfel proprietății burge-
 ze, proprietății socialiste, demascând minciuna ca-
 pitaliștilor, cum că proprietatea burgheză e inviolabi-
 lă, sfântă, veșnică.

Ea a smuls puterea din mâna burghezilor, a lipsit
 burghezia de drepturile politice, a sfărâmat aparatul
 de stat burghez și a predat puterea în mâna socie-
 teler spunând astfel parlamentarismului burghez, că
 democrație capitalistă, puterea de stat socialistă a
 societății, că democrație proletară, spalberând min-
 ciuna social democraților, cum că acum este posibilă
 trecerea pășnică la socialism prin parlamentarismul
 burghez.

Ceva mai mult. Revoluția din Octombrie nu s'a
 oprit și nici nu se putea opri aci. Distrugând vechea
 stare de lucruri burgheză, ea s'a educat să constru-
 iască o nouă stare de lucruri socialistă, de construc-
 a partidului, a sindicatelor profesionale, a societăților,
 a operațelor, a organizațiilor culturale, a transporta-
 rilor și industriale, a Armatei Roșii.

Ce ne dovedește realizările din cei 30 de ani? Ce
 ne arată succesele neludicioase ale socialismului, în
 Unimea sovietică pe frontul construcției?

Ele arată sădit că proletariatul poate să conducă
 cu succes țara fără burghezii și împotriva burge-
 zilor, că el poate să construiască cu succes industria
 fără burghezi și împotriva burghezilor, că el poate să
 construiască cu succes întreaga economie națională
 fără burghezi și împotriva burghezilor, că el poate
 să construiască cu succes socialismul cu toată lucra-
 cimea capitalistă.

Luptă și zdrobind imperialismul nu numai în
 centrele dominației lui, nu numai în metropole ci și
 în coloni Revoluția din 1917 a deschis o epocă nouă,

... de aceea victoria Revoluția din Octombrie
 însemnă o cotitură radicală în soarta istorică
 umanității mondiale, o cotitură radicală în miș-
 de eliberarea a proletariului mondial o coti-
 ră în mijloacele de luptă și formele de or-

spese revoluțiilor coloniale, arătând că metoda proletară internaționalistă este posibilă și rațională ca singură metodă bună pentru dezvoltarea popoarelor, dovedind în același timp că alianța frățoasă dintre muncitorii și țărani popoarelor celor mai diferite țări, pe baza liberei voințe și a internaționalismului este posibilă și rațională.

Ce mai desprindem după 30 de ani?

Dacă înainte de Revoluție masele muncitoare ale lumii erau ascultate ca o „turmă oarbă” care rătăcea prin întineric și o lipsă de perspectivă, după Revoluție s'a creat un far care le luminează calea și le dă perspectivă, un far care concretizează toate năzuințele și strădaniile claselor subjugate, ridicând la un anumit nivel forța și greutatea specifică, curajul și hotărârea de luptă a c'oselor asuprite din toată lumea, arătând clasele stăpânitoare să fiină seama de ele ca de un factor nou important, factor care astăzi există sub chipul celei dinlăți diciturii proletare:

Marea Revoluție din Octombrie 1917 născută sub steagul marxismului, sub steagul ideii diciturii proletare sub steagul leninismului, datorită celor 2 dechizături de dramă și începători de perioadă nouă în istoria omenirii Lenin și Stalin, a făcut posibilă crearea primului stat proletar, a cărui țarie și rol se afirmă și se simte tot mai mult nu numai în viața internă a țării și în viața lumii întregi.

Ca calitățile excepționale ce-i prefac în gigantici ei au înadarați, era planurile Cincinale, au creat o industrie grea și ușoară, au colectivizat agricultura, fapt social unic în lume, au zidit orașe noi, au desțelenit stepete, au prefăcut maidanele, maghernișele și pustietățile în parcuri, în piețe, în mărețe așezări omenești, au tăiat canale imense, au îndiguit apele, au scut cotari de mare, au adus la lumină popoare adormite și au creat primul stat proletar, a cărui țarie și rol se afirmă și se simte tot mai mult nu numai în viața țării ci și în viața lumii întregi.

După 30 de ani, în U. R. S. S. socialismul nu este o vorbă goală sau în vis, ci o realitate vie, permanentă și generală. Il vezi la tot pasul, cum la tot pasul întâlnești diciturii proletariului: o gigantică voință și putere de transformare și creașune, o nouă formă de colaborare colectivă închinată obștei, pământul un vast șantier, iar locuitorii un fecund roșu de alb.

— Apă este acum în țara celor ce muncesc, în țara planurilor cincinale, în țara muncitorilor educați în spiritul disciplinei și fermității constante, crescuți în spiritul învătării voințe de a învâta.

Din învâta țară a sovietelor, după 30 de ani dela Marea Revoluție, nici că se putea o mai mare victorie ca aceasta: stălpul cel mai important, factorul cel mai însemnat al păcii lumii mândrie, pădure și trianțul omenirii întregi, țara cea mai bine rânduită și administrată, cea mai îmbelsugată, cea mai frumoasă și liberă, cea mai liberă, cea mai puternică,

cea mai puternică din lume.

De acolo, creștinii de mîndrie, de învâta, de la mîndrie ce s'au doborât din împărăția Marelui roșu și asigura marilor conducători Lenin și Stalin a venit timpul să răspundă printr'o cunoaștere realităților din U. R. S. S. printr'o treabă a noștri din întineric și o aplicare către Rădărit, întineric cum florile se aplică către Soare-Răsare, Mîndrie de acolo vine lumina, spîrgînd stîlul cel gros care despărțea pentru a vedea ce comori ascundeau pe gîd și pune în valoare un regim proletar curajos, crezător în puterea și în steaua sa, în perfecționarea omului și în biruința integrală a socialismului.

Aceasta ar fi de dorit s'a înțelegem cu toții și special reprezentanții claselor stăpânitoare în a compune și decin:

Că, toate acestea sedatoresc virtuții transformate a celei mai gigantice Revoluții curcuzate în țara a celei mai înalt grad de evoluție socială și de progres omeneș.

Că, toate acestea s'au putut înfăptui datorită p diciturii forțe creatoare a proletariatului, deosebită și fecundată de revoluție și socialism.

Că, nimic nu s'a înfăptuit fără participarea a celor mai giganți oameni, de numele cărora se învâta legate înțelegerea și dezvoltarea Uniunii Sovietice Lenin și Stalin.

Că, instrumentul de alină care priveghează evoluția și prin care se înfăptuiesc Revoluția, este partidul, această formidabilă falangă disciplinată și energică.

De aceste adevăruri trebuie să fim conștienți ca la leul ecstatul înalte adevărului.

Trăiască a XXX-a aniversare a marelui Revoluției diciturii din Octombrie înfăptuită de clasele muncitoare sub steagul lui Lenin și Stalin.

I. Bălașescu—Invățător Rădărit

Epigrame.

Lui Bibi Georgescu
de la Pătrîștele

Policlinica, ce-i drept
Leacuri multora a dat,
Spune drept dacă pe tine
De reumatism te-a scăpat?

Lui N. C.—Faci

Mutarea în Brașov, are un scop în sine
Vrei s'o duci mai bine
Eu, ca prieten bun, stat îți dau acum
Lasă-ți pielea aici, n'o lua cu tine.

Octombrie 1917

O dată în istoria politică a omenirii care aminteste o biruință.

O biruință, care a însemnat o întoarcere spre altă formă socială a lumii vechi—un prag, peste care a trecut în cântece de slavă pașii dreptății pe toți agenții văzuți și nevăzuți ai capitalismului devorator, toată pleava profiturilor, ciracii leniei, specialiștii exploatori.

Revoluția Socialistă din Octombrie 1917, a așezat o lespede grea și de neridicat peste mormântul vechilor firme sociale—burghezo capitaliste.

Toată țara noastră, tot poporul, a manifestat o sinceră și adâncă lucrare în următorul entuziasm, la aniversarea a 30 de ani dela Marea Revoluție.

Sa simțit în această manifestare, un suflu puternic, o stăruință de unire, o categorică voință de a învinge ultimile greutăți ce stau în calea realizării intervale a socialismului.

Este aceasta un verdict categoric al poporului, pentru așezarea dreaptă socială, spre care năzuiesc toate forțele progresiste ale țării, în frunte cu partidele muncitorești.

Un buchet impresionant de evenimente cari coincid cu aniversarea a 30 ani dela revo-

luția din Octombrie, viz să întărească adăziunea poporului la marșul revoluționar, al socialismului :

a) Lichidarea reacționarismului istoric prin procesul fostului P. N. T.—Maniu.

b) Eliminarea din conducerea popa bră a țării a ultimelor resturi burgheze.

c) Partidul Unic Muncitoresc.

Sunt acestea toate, lovituri grele de ciccan, peste capul dogit de necazuri al unei pături de inconștienți, căci au înăbușt ani de zile, conștiința și năzuința poporului muncitor.

Cu gândul la imensele urmăriri ale revoluției socialiste din Octombrie.

Conștienți că din foloasele acestei revoluții se adapă astăzi și popozul nostru.

Invățătorimea Dâmbovițeană aduce un emagiu de recunoștință sinceră și caldă făuritorilor Statului Socialist Sovietic și urează conducătorilor politicei românești, să realizeze cu un cesa mai devreme, ceiace inimile lor o doresc :—Instalarea definitivă și completă a democrației progresiste în toate compartimentele de viață ale statului.

Ion Costache

**Trăiască a XXX-a aniversare a Marel. Revoluții Socialiste din Octombrie, înfăptuită de
olasa muncitoare sub steagul
lui LENIN și STALIN.**

**Trăiască prietenia Româno -- Sovietică chezâșia
independenței, suveranității
și senrității noastre.**

CĂNTEC PENTRU

În satul nostru mic, cu casele răsfrate pe dealuri,
A venit — într'un an pe care nu-l mai știu calendarele
Odepeșe împovărată cu sigiliu de ceară, ca un hrisov
Și a pus pe gânduri toți țărani, și pe mai marele lor, primarele.

Au răsucit logofății hârtia pe toate fețele s'o deslușească,
S'au dus la zapciu să-și dea cu părerea ca unul mai mare,
Dar abia târziu i-a fost lămurit un ispravnic dela județ
Că-i ordin să se înființeze prin toate satele, Școli Primare.

Și mai glăsuta depeșea cu sigiliu de ceară 'ntărită,
Amenzi și pedepse pentru cei care nu se supun celor scrise,
Încât, strămoșii mei dela sate înspăimântându-se
Au închis porțile sufletului, desfunzind pădurile de așteptare și vise.

Și-au trecut anii, cum trec cocorii toamna spre țările calde,
Copii satului meu și ai tuturor satelor au rămas analfabeți;
La Școala Primară, nu bătea inima poporului,
Acolo se făcea politica boerilor și slugilor lor, logofeți.

Școala Primară a rămas o clădire urâtă și rece
Unde avuții satelor își făceau nunțile și cumetriile
Unde filifizonii pripășiți printre noi dedeau baluri „selecte”
În vreme ce țiloxera, otrăvea sufletul dealurilor, viile...

Școala Primară, era ca un trup fără viață, ca o dugheană,
În clasele ei, minciuna odrăselea ca un crin;
Oamenii din satul meu și din alte sate nenumărate,
Duceau mai departe o viață de slugi și de chin.

Se temea boierimea să aducă adevărul și lumina la Școală,
S'ar fi deșteptat copiii plugarilor și când se măreau, cine știe,
Le-ar fi venit gust să-și facă dreptate singuri
Pentru toate deceniile lor de mizerie și de silnicie,

Prin vadul râurilor a curs multă apă la vale,
Și aur s'a scurs din belșug în punga marilor stăpâni;
Până când, scuturând frunțile, oamenii de pretutindeni
Au reușit să scape de cătușele cu care se nășteau pe mâini.

Acum abia satele de pe tot cuprinsul au adevărate Școli Primare!
Între pereții lor, copii poporului muncitor vin cu toți să se lumineze
Să învețe cum se câștigă libertatea și drepturile omului
Să afle că pământul este al celor ce știu să-l lucreze!

O A L A — P R I M A R Ă

La Școala Primară, se deschid drumurile curate spre mânăie :
Unele duc spre ogoare, altele spre birouri, altele spre uzine ;
La Școala Primară a poporului se învață iubirea de oameni
Și toate gândurile se urzesc dela greu — prin muncă — la bine.

La Școala Primară din satul nostru cu casele răsfirate pe dealuri,
Au venit de curând muncitorii din minele de cărbuni,
Se adunaseră țărani, ca un snop de grâu în an rodnic
Și ascultau cum vorbeau muncitorii despre adevărații făcători de mânăie,

Despre cei ce tovesc fierul și-l fac pluguri, casmale și sape,
Despre cei din Petrol, din Textile, din Porturi, despre toți,
Și au înțeles plugarii că dând mâna cu cei din uzină,
Vor scapa țara de aventurieri, de samsari și de hoți.

Pe drumul nou pe care milioane de oameni mărgăluiesc
Uniți în acele gânduri de mânăie: pentru libertate,
Școala Primară îndrumă în fiecare an, alt contingent
Care va purta făclia adevăralăi mai departe.

Încolonați, generație după generație, ca frunza, ca iarba,
Cu ciocane și sape, cu chipul lui Lenin în frunte,
Pluguri și strungari, țărăni și femei, tot poporul,
Din surzile lor, au clădit piatră pe piatră, falnic munte.

Deacolo, când treci pe lângă câte-o Școală Primară,
Cetățeni, ridicăți pălăria și umpleți pieptul de mânăie,
De acolo începe drumul pionerilor care mânăie,
Fale poporului liber și democrat or să fie.

La Școala Primară — la toate Școlile Primare din țara mea. —
Mă voi duce cât de curând să stau de vorbă cu frații.
Să le spun în numele Partidului care are grije de ei,
Că în satele lor, nu vor mai avea cuvânt greu doar bogații.

Și-am să le spun că lumina este la fel pentru toți,
Indiferent pe ce limbă se vorbesc între ei,
Partidul celor ce muncesc pe ogoare, în birouri și în uzine,
Le va trimite îndemn prin salutul pumnilor mei.

Pe marginea Congresului Uniunii

Sindicatelor de învățători

La zilele de 22 și 23 Octombrie a. c. s'a ținut la București, congresul Uniunii Sindicatelor de învățători.

Lucrările congresului s'an desfășurat sub semnul hotărâtor al energicei acțiuni de redresare economică și spirituală, propusă de către P. C. R. și pusă în practică de către tov. ministru Gh. Gheorghiu Dej, sub semnul încheierii unității clasei muncitoare și creerii partidului Unic Muncitoresc și într'un moment hotărâtor, când lupta dintre forțele democratice iubitoare de pace în frunte cu Uniunea sovietică și forțele imperialiste instigatoare la un nou război în frunte cu Statele Unite ale Americi, asistând atât pe plan intern și extern la falimentul lagărului imperialist și reacționar.

Momentul a fost hotărâtor și prin faptul că s'a făcut o cotitură în muncă. Acțiunea de unificare a Sindicatelor de învățători cu Sindicatul profesorilor secundari și universitari a fost un câștig al mișcării sindicale și un prilej de manifestare al solidarității, cu cei ce muncesc, cu clasa muncitoare, unitatea fiind problema de bază a acțiunii întregului popor.

Cum puterea să fie altfel când lucrările congresului s'au ținut în prezența oamenilor muncii? în prezența tov. Gh. Apostol, președintele C. G. a Muncii. Rând pe rând își spun cuvântul reprezentanții tuturor uniunilor.

Sunt demne de reținut exemplele date de către tov. dela Metalurgie și Pielărie. Iată ce a spus primul: un mare bancher, coborând din mașină, cu micul său fiu, întâlnește pe un biet muncitor cu un cârd de copii slabi, rău îmbrăcați și amărâți. Copilul boierului a întrebat pe tatăl său: „De ce tată acest muncitor care trundește din zi și până'n noapte este așa de sărac, iar noi care stăm toată ziua suntem așa de bogați? Tatăl dându-i peste gură, i-a răspuns: „taci din gură. Ei nu știu să numere. Nu știu aritmetică; fiindcă dacă ar ști aritmetică ar vedea că noi suntem și puțin, iar ei s'nt mulți și într'o clipă ne-ar

pierde pe toți—...Pilduitoare a fost și cuvântarea tov. dela pielărie, care a spus că el a fost o victimă a regimurilor de până'n prezent, rămânând analfabet până la o vârstă înaintată.

Și cum putea să nu se înfăptuiască uniunea dintre membrii corpului didactic, când tov. P. Constantinescu-Iași a spus cuvânt de îmbărbătare din partea prof. secundari și a arătat că ideea a pluit dela 1919, astăzi înfăptuindu-se datorită condițiilor obiective create de regimul democratic și de reprezentanții cei mei autentici ai învățătorimii și profesorimii: Mihail Roșianu, Simion, profesor Dan Dimitriu etc.

Ce a însemnat prezența în mijlocul nostru, a d-lui prim ministru Dr. P. Groza, decât o mărturisire că „o altă problemă mare ca aceea a educației unui popor nu poate să existe astăzi” după spusele D-sale. Iată câtă importanță i s'a dat acestei unificări. Nu înzadar a spus tov. Gh. Apostol că importanța unificării este națională și internațională, iar d-l prim ministru Dr. P. Groza, asigurându-ne că stabilității monetare și s'a adăugat stabilitatea politică, la placare a declarat: plec mai tânăr și mai hotărât să duc lupta”.

Și-apoi, problemele dezbătute și în special problema Reformei învățământului expusă de tovarășul ministru al Educ. Naț. Șt. Voitec. au dat congresului caracterul unei ședințe de înaltă trăire patriotică, de înaltă înțelegere și documentare politică.

Ceace însă a înțuziasmat mai mult și a dat un viu calorit congresului, a fost cuvântul reprezentantului partidului comunist român.

Cei care nu l-au cunoscut mai dinainte pe tov. Gh. Vasilichi, cred că au rămas cu credința ca el este un învățător, un mare educator.

Problemele dezbătute, în special cele privind educația tineretului, munca extra-scolară, sănătatea poporului, colaborarea cu părinții, comprimările, campania de în-

țări, nu au scăpat din cuvântarea d-sale. Cât adevăr și câtă tragedie a desvăluit spunând: „In timp ce la oraș sunt zeci de doctori pe o porțiune de stradă și îngrijesc de câinii cucoanelor, la sate avem un doctor la câteva mii de locuitori” la fel și în ceace privește grija pentru animale.

Am plecat cu încrederea că și în acest sector al bătăliei culturale — propunere a P. C. R. — vom învinge.

Mai mult pentru a atinge dubla cotitură — pe lângă partea ideologică — în structura organizatorică a noului Sindicat al Corpului Didactic din România s'a schimbat ceva. În locul numelor faimoase, cotelitori prin toate comitetele după înfăptuirea unificării sindicatelor, avem și un nou comitet, cu nume noi, cu oameni noi.

Cel care a fost ales pentru a conduce Uniunea Sindicatelor Corpului Didactic din România este tov. Mihail Roșianu, un luptător încercat și verificat în lupta pentru democrația țării și întărirea luptei sindicale.

Vin apoi numele tov. Mârza, neînfricat luptător, simpaticul profesor Tiberiu Ionescu, pe care-l cunoașteam de curând era profesor la Târgoviște, la Mănăstirea Dealul venerabilul Gh. Simion, luptătoarea Lenormanda Benari, Gh. Dumitrescu inv. București, Sighedu Ludovic, Maria Pop dela Cluj cunoscută nouă de multă vreme, profesorul Mihail Nan, P. Constantinescu-Ișai, pe care nu mai este nevoie să vi-l prezint, C. Bahrin, moldoveanul sincer democrat, Coralia Călin, tăioasă și biciuitoare în articole și cuvântări, prof. univ. Bărbulescu, Gh. C. Nicolcescu, dărzul inv. Ionescu Ghiuvenlie, prof. Grigore Agapia, Aurora Antonescu, inv. Alecu Dumitru profesor. Folch Alex.-Odorhei Nistor Ion-Sibiu, Alfred Lonterman, Iorgu Stoian, Virgil Preșură, Flaviu Blazian, Vlășcean D-tru, Gh. Niță-Bacău, Pasca Teodor prof. Cluj, Elena Ionescu-Timișoara, și Vasile Popescu-Romanati.

Am avut satisfacția să auzim la cenzori și numele tov. Lazăr Ștefănescu învățătorul și luptătorul pentru binele poporului, alături de ale prof. Mihail Cruceanu și Fănică Tudoreanca Constante.

Nu trebuie să uităm ceace a marcat și mai bine cotitura în noua structură organizatorică: Mironescu-Mera a fost exclus definitiv și fără drept de revenire din uniune și sindicat.

Este o lecție dată la timp și un avertisment tuturor celor cari în loc să lupte pen-

ru binele celor mulți și necăjiți, se apasă împotriva intereselor lor. Prin curățirea ce s'a făcut sus, la Uniune, s'a dat nădejdi de mai bine jos, lichidându-se cu sectarismul, cu clicile și trambulinile politice.

În afară de acuzațiile ce-i s'au adus pe bază de acte, de documente, în care intră atitudinea lui antidemocratică, vădit de dreapta, de activitatea lui desfășurată înainte de 23 August 1944, anti-sovietică și anti-populară precum și aceea după 23 August 1944, la Minister inaugurând și patronând politica haosului și al desmățului prin redactarea cărților didactice, a fișelor și cataloagelor a cărămizilor pentru „casa inv. Socialiști” nedând nimănui nici o socoteală pentru bani încasați pe cele de mai sus ca și pentru cei încasați pentru analfabetizare și materialul didactic, în afară de aceste probe, sunt demne de reținut, declarațiile date împotriva lui de către tov. Platon Dumitru, Lazăr Ștefănescu, Bahrin etc. și mai ales caracterizarea făcută de tov. Sencovici, Secretarul G-ral al C. G. M. care a spus: este periculos pentru democrație prezintă falșitate și este cuprins de perversitate.

După cum vedem, congresul ce s'a ținut anul acesta la București, a însemnat un pas înainte prin unitatea noastră de luptă prin încheierea Uniunii Sindicatelor Corpului Didactic, prin întărirea comitetului cu noi elemente cinstitute și hotărât democrate, prin desbaterea problemelor și prin hotărârile luate de a forma elementul de susținere al politicii democratice și progresive a guvernului Dr. P. Groza și mai ales prin largirea unității sindicale, țel permanent al sindicatelor.

Datoria noastră, în momentul de față, este de a forma un mare și puternic front de luptă pentru pace, de a merge pe drumul salvator, drumul spre socialism, principiul de bază al activității sindicale după care se călăuzește C. G. M.

I. Bălbăneș.

Ignoranța și analfabetismul au fost armele reacției pentru acaptrirea poporului.

Educația și cultura trebuie să fie în avangarda luptei pentru democrație.

Școala poporului în slujba democrației

Până în preajma ultimelor două războaie mondiale, ideea democratică, de care sunt animate toate popoarele, se resimțea doar în anumite state, căci întreaga omenire era amenințată de cel mai grozav flegel-fascismul.

Datorită însă primului război mondial din anii 1916-1918, dar mai ales datorită victoriei aliaților din ultimul cataclism, care s'a terminat pe pământul Germaniei și Japoniei în anul 1945, dominația absolutismului a fost prăbușită, balaurul cel cu multe capete, fascismul, care a otrăvit și a turburat liniștea omenirii multă vreme, a fost străpuns până la inimă, iar pe ruinele vechei concepții greșite, crește astăzi dornică de pace floarea democrației.

Democrația după cum afirmă oamenii cu competență, este acea care se străduiește din răspuneri, ca toți cetățenii țării, fără deosebire de credințe religioase, stare economică sau socială, să participe efectiv la viața politică a statului ca toate valorile, atât cele de la orașe cât și cele de la sate, să poată circula nestânjenite, înălțându-se până acolo, până unde puterile și aptitudinile lor le permit.

Însă, pentru ca noua concepție democratică să poată aduce roadele asteptate, adică —ca dreptatea socială să pornească de jos în sus, nu numai de sus în jos— așa cum se făcea pe vremea iatoricilor, trebuie neapărat, ca toți fiii țării să fie luminați. Alminteri, din cauza lipsei de cultură de conștiințiozitate, acești cetățeni neluminați, vor deveni și mai periculoși societății, prin faptul că, făcându-și o idee falsă despre o democrație, cum de altfel se observă și astăzi în orice acțiune a noastră, prin invocarea argumentelor subrele „spoi o democrație”, vor vedea în loc de libertate, ideea de nesupunere, de complectă delăsare socială.

Din contră, noua orândială socială, cere mai mult ca oricând—tuturor fiilor țării, multă atârnare de sine, multă supunere, căci, după cum spune Forster: „nimeni nu-i mai poartă independent, decât acela care n'a cunoscut niciodată supunerea.”

Omul deci se naște debitor societății din care face parte, spune Leon Borgoș, dar pentru a putea să intre în sânul ei, trebuie să îndeplinească anumite condițiuni indispensabile progresului social, cum ar fi spiritul de disciplină și atașare la grupul social, care fac parte integrantă din educația cetățenească și a poporului.

scă și a poporului.

Și cele două elemente amintite mai sus, spiritul de disciplină și atașarea la mediul social—care vin în ajutorul democrației ca un fel de corolar al ei, nu se pot forma decât printr'o cultură solidă făcută cu ajutorul școlii și a anexelor ei.

Pentru aceasta, adevărata concepție democratică aștează că noul de ajuns să i se acorde poporului o mulțime de drepturi, până ce nu i se va da și cultura necesară ca să le poată exercita.

Tocmai din această cauză, preocuparea de competență a conducătorilor noștri este îndreptată în primul rând, către educația și culturalizarea poporului a mulțimii, spre a o face aptă noului și covârșitorului rol social hărăzit de țara în care trăim.

Școala este mijlocul cel mai bun și mai bun și mai propice, pentru a achimba în bine, în scurt timp, fața și mentalitatea unei societăți, așa cum cer imperativele vremii. Așa se explică de ce, la orice schimbare sau prefacere mare socială, școala este chemată să-și spună cuvântul, să-și dea raportul său nepricupețit. Și tot așa se explică de ce, convingerea mai tuturor pedagogilor și oamenilor de școală a fost și este că dintre toți factorii care determină progresul social, cel mai important este cultura, deci și educația care o face posibilă.

Comenius cerea educația pentru clasele sociale, indiferent de rang, de atare materială, de sex sau de alte considerente, numai ca educația să fie accesibilă pentru toți fiii, „căci toți sunt fiii aceluiași tată și au celeași drepturi și daturii în atatul care-i ocroteste”.

Prin această concepție, Comeniusne dă primul său aspect de educație democratică care se încadrează de minune și astăzi, în sistemul nostru de educație pentru întreg poporul.

Școala este chemată astăzi, să înfăptuiască și să repare tot ce ultimul război mondial a făcut rău pentru țara noastră și omenirea întregă. De aceea desfășurarea și unificarea școlii românești în general, culturalizarea și înălțarea meselor populare în special prin înființarea căminelor de zi, a cursurilor de adulți și a Gimnaziilor Unice—unice în politica noastră culturală și școlară—sunt realizări pe care și le propunem

noua școală democratică a poporului, să le ducă la bun sfârșit cu toate greutatele prin care trecem, numai ca să fie în sprijinul țării și al prosperității ei.

Dar pentru ca școala poporului să fie cu adevărat școală, iar roadele ei să fie cu adevărat roade puse în slujba democrației, trebuie să se debaraseze de unele lacune din trecut, adaptându-se cât mai mult specificului monstru cultural și politic.

Pentru ca noua școală să poată răspunde prompt și integral la noile imperative sociale în care trăim, se cere cu insistență, ca atât programele ei de învățământ cât și metodele ei învechite, să fie complect revizuite iar întregului învățământ să i se dea o nouă orientare și organizare pedagogică și politică în concordanță cu nevoile momentului de față.

O școală cu programe și metode învechite unde mișună idei fasciste care au turburat spiritul european vreme îndelungată nu trebuie să mai dăinuie. În locul metodelor învechite care nu făcea alceva decât să umple mintea copilului cu un balast de cunoștințe abstracte și de scurtă durată fără

al pregăti pentru viață și a adaptat metoda globală care ținând seamă că sufletul copilului nu este fragmentat ci un tot unitar în strânsă legătură cu mediul înconjurător a dat rezultate bune.

Pentru a realiza însă cu succes tot ce am arătat până acum, școala poporului trebuie să fie bine întreținută, slujitorii ei să fie bine răsplătiți și mai presus de toate școala să se bucure de personalitatea morală a educatorilor ei. De aceea a vorbi de școala poporului ca de un lucru carecare dacă nu vom reaminti ceva și despre educator înseamnă că nu am realizat tocmai unul din dezideratele școlii poporului, educatorul poporului.

Educatorul poporului să fie în măsură să facă față tuturor problemelor noi create.

De acea bine venită este ideea conducătorilor țării de a face apel la școală și la slujitorii ei—invățătorimea trebuind să fie în avangarda luptei pentru democrație.

Constantin Scurlat
lev. G'ambocata.

Piatra Fundamentală

Polidor Țuculescu nu-și găsisse astămpăr toată noaptea. Se svârcolise în pat de parcă l-ar fi bătut frigurile, așipind rar, ca să se trezească transpirat, pomenindu-se apoi vorbind de unul singur.

Iar părea că noaptea nu se va mai sfârși, se uita nerăbdător la ceas dar luminile acestuia se mișcau încet, enervant de încet.

Când zărilor pătruseră albaștri prin ferastră, dibuind cu degete de lumină neclăriră pereții odăii, Polidor sări ca ars din pat. Se îmbracă în fugă ca la anii nu tocmai departați ai militariei și cu o grabă neopusă părăsi camera, lăsând în urmă o desordine adolescență și nemotivată.

Satul continuă să doarmă, strada era pustie, lei, colo, ~~un~~ felinar clipea obosit de veghea de peste noapte, încercând zadarnic să lupte cu rozele violete ale zorilor care se anunțau de dincolo de brațurile dealurilor împrejurătoare.

Cu pași mari, Polidor Țuculescu, căta pe câteva ulițe, îndreptându-se apoi spre capătul vestit al satului, unde comitetul ho-

tărise să se clădească școala cea nouă, a cărei piatră fundamentală avea să fie pusă în dimineața aceea.

Sunt șase luni de când venise invățător de promoție nouă în satul cu oameni săraci și necăjiți, șase luni de când luând contact cu realitatea se hotărâse să rămână aici, indiferent viața grea pe care desigur o va duce, departe de oraș, departe de gară.

Ceilalți colegi invățători, trei la număr, se împotmoliseră în drumul lor spre viață, și rezumându-se, renunțaseră la multe, trăind acum, la fal ca fiecare sătean, socotind că soarta este implacabilă și omul nu o poate învinge.

Cu câtă neîncredere, priveau la tânărul de douăzeci și patru de ani, care se prezentase călduros:

— Polidor Țuculescu, noul dumneavoastră coleg!

Apoi continuase, fără a ține seama de atmosfera sălcie a cancelarii:

— Stăm prest de tot un școală aici.

Este o casă gata să se dărâme. Vă rog să credeți că mi-e teamă a ține lecțiile aici. Va trebui să construim o clădire nouă și lingvistică. La vremuri noi, școală nouă, în clădire corespunzătoare.

Cei trei la loc de răspuns au început a râde.

— Dese râdeți?

le-a răspuns Tevescu Andrei.

— Fiecare la rândul nostru amzis vremuri noi, școală nouă” și am rămas tot unde ne găsește. În plus nu ști în ce sat ai descălecat. Cu cei de aici nu te poți înțelege ușor. Nu știu de nici burete, dar să te audă că vrei să faci școală nouă!

El le-a răspuns la fel de zămbitor și calm:

— Măi tovarăși, noi privim altfel viața și știm ce vrem, și ce vrem reușim.

— Păi în satul ăsta nu sunt oameni?

Polidor Țuculescu i-a privit senin, prelung, a zămbit iar:

— Acum știu! La revedere domnilor, pe mâine.

Au trecut șase luni de atunci. Șase luni de încordare și luptă, șase luni de incredere și speranță în care timp Polidor intrase din casă în casă, a stat de vorbă cu fiecare om, despre ocazuri și despre idei, s'a consultat cu autoritatea comunală și curând și-a dat seama că a pătruns într'un domeniu virgîn și depinde doar de vigoarea și sufletul lui pentru a mobiliza tot satul la chemările sale.

În lunile de iarnă, a fost mereu printre cei necăjiți și săraci. Cu sfatul și cu fapta. Oameni, care ce-i drept la început îl primeau pe furia, au prins a-l iubi și după aceea a-i căuta ori de câte ori se lovească de câte-un obstacol în drumul nou pe care li-l jalonasă tânărul învățător.

De neuitat pentru Polidor, ziua în care a adunat toți locuitorii în marginea satului pe locul unde se va ridica școala.

Ningea cu fulgi mari. Veniseră aproape toți locuitorii, femeile și copiii. Cei trei învățători rămăseseră de-o parte, murați într'un fel de reușita „tovarășului”.

— Tovarăși și tovarășe, a început Polidor, vă mulțumesc că ați venit la convocare și au am a vă ține mult. Noi vorbim puțin, deoarece realizările vorbesc mai mult și mai frumos decât oamenii.

— V-am chemat să vă întreb dacă vreți să

facem o clădire nouă pentru școală!

O școală cu care să ne mândrim și pe care s'o ridicăm numai prin puterile noastre!

Polidor, a explicat celor adunați opera de reconstrucție a țării, a exemplificat cu lupta tuturor popoarelor iubitoare de pace și i-a îndemnat la înțelegere și muncă.

Cine vrea școală nouă, să ridice mâna care nu. să n'o ridice, a încheiat Polidor.

Ca o pădure fremătau brațele Trăinimii Unul a strigat:

„Trăiască România Democrată”

ceilalți ca la o comandă numai de ei auzită; l-au secundat ca tineretul când se deslănțue peste hăuri:

România Democrată!

România Democrată!

România Democrată!

*

Comitetul de inițiativă a pornit chiar de a doua zi la colectă. Primăria a donat terenul, câțiva săteni mai înstăriți au dăruit lemnăria cofragilor și fiecare după puterea lui a dat câteceva.

În a doua jumătate a lunii Februarie, Polidor i-a îndrumat și a format o brigadă de reconstrucție care într'o săptămână a făcut săpăturile temeliei și cum primăvara a venit în acel an mai grabnic ca 'n alte dați, se hotărâse pentru dimineața aceea punerea pietrei fundamentale, operație pe care vrea s'o facă tânărul învățător în prezența autorităților și a populației.

*

Polidor Țuculescu, să plimba mulțumit pentru stivele de lemnărie, printre grămezile de pietriș și cărămidă. Toată ueliniștea de peste noapte se risipise. O mulțumire adâncă îi învăluia sufletul.

Se opri lângă săpăturile temeliei. Privi lung șanțurile adânci, a închis ochii și își imaginează cinematografic cum va arăta clădirea când va fi gata. Mare, în stil românesc, cu două rânduri de clase. O curte spațioasă cu pomi fructiferi; pe delături platonii învelți și foșniți în bătaia vântului.

Pe ferestrele larg deschise pe care soarele aruncă neîncetat; și dăruia snoopți de raze, Polidor aude zanzetul copiilor. Sunt mulți, foarte mulți, gândeste el, de vreme ce fac atâta larmă. Apoi gălăgia încetează. Să ști că a intrat învățătorul cel nou, își zice Polidor. Pe ferestrele larg deschise, se

de acum un cântec tinerească și plin de
volciune:

„Cu puterea nouă-a tinereții
Să pornim pe drumul nostru drept,
In noi cântă primăvara vieții
Fruntea sus și soarele în piept.
Să pășim voioși spre biruință
Fără preget și neînfricați
Dear așa va lua cândva ființa
Țara 'n care oamenii sunt frați”.

Polidor Țuculescu, deschide ochii. Și-și
simte umeziți de dănoșie,

Soarele a răsărit între timp de-abine-
lea și fașele lui a inundat câmpia. În curând
vor sosi turnătorii dela betonieră, vor amesteca
pietrișul cu beton și cu apă, el va co-
boră cu mistrii și va pune prima „pală”
de beton.

Cândind așa, căldura soarelui îi îngreu-
nează genele. Se așează lângă o stivă de
lemn și se lasă în voia gândurilor, aș-
pind ușor.

Ion Chindie

PROFESOR LA ȘCOALA DE PAPUȘI

Mai întâi trebuie să recomandă-
le impuse de regulamentul bunei cuvinți,
bunului este un băiețel trecut de șase
ani, jucăuș nevoie mare, pe care tema este
veșnic conflict cu părinții săi, care tân-
dec după puțină liniște. Și Domneaii este
fetiță care a implini tocmai cinci ani, o
brată destul de înaintată, pentru ca să aibă
șiruite posibil de realizat.

Și acum să trecem cu toată seriozita-
tea la chestiune.

De vreo câteva zile în odaia copiilor
s-au pripășit două păpuși drăgălașe, Lili și
Lili. La început păpușile și-au găsit nu-
mai o mămică bună și se simțeau desigur
șiruite între pernele patului, unde tronau.
Câteva zile mămică cea nouă a fost foarte
ocupată să le înbrace, să le desbrace, să le
dea lapte cu lingurița și să le adoarmă în
brățelele cele mai duioase. Într-o bună zi
păpușii ei a pretins să aibe și el o păpușe
fiind imposibil să obțină pe vreuna din
ele în deplină proprietate, a devenit un tă-
cut destul de șiret ca să se poată înca, pe
de-a-urea voia de mare, cu amândouă,
dar mămică mai este ocupată și cu „gos-
podiaria” prin casă. Tăticu este însă cam
șiret și strigă uneori la păpușile „șperiate”.
Când intervine mămică cea blândă și veș-
nic ocrotitoare, dar tăticu nu se lasă mai
pejos, astfel că până la urmă casa întregă
sună de plânsete și totul trebuie să se
înțeleasă cu alungarea „răutăciosului”. Din
momentul unde s'a retras supărat, copilul ur-
mărește cu față încruntată continuarea jo-
cării. El observă că păpușilor le lipsește
și a vrea să intervie din nou, dar nu
dacă momentul este cel mai potrivit. Și

atunci, așa numai într-o doară, ca și când
ar vorbi pentru sine spune:

— „Să am eu păpușile astea le-aș da
la școală”.

— „Vrei tu să fii profesor?” întrebă cu
șifală fetița.

— „Adu-le aici” răspunse cu hotărâre
băiețelul și ai să vezi cum am să le învăț
invăț să vorbească.

Fetița a luat numai decât în brate pă-
pușile și le-a depus cu toată încrederea în
măinele „profesorului”, care le-a așezat plin
de demnitate pe un scaun. Mămică desigur
s'a dus degrabă la oarecare „treburi noi”
Păpușele, care erau de o cuminenie exem-
plară, asteptau în cea mai mare liniște, ca
profesorul să înceapă lecția. Cefrumoase e-
reau și ce bine le stătea, așa împodobite cu
funde albe la bonețele!

Profesorul își cunoștea bine meșeria,
căci făcuse studii serioase. I'a trebuit mai
întâiu un semestru ca să învețe să facă pri-
mii pași, apoi alte câteva semestre le-a în-
trebuințat ca să pronunțe cu proximație câ-
teva duzini de cuvinte uzuale. Și cum me-
toda cea mai sigură este aceea a imitației,
iată pe băiețelul nostru imitând pe tatăl său,
către acest părinte toți copil având înclina-
țiuni înăscute.

Acum își juca rolul foarte serios. Se
uita cu severitate la sărmașa Lilly și deo-
dată luând-o de mână o dădu la o parte, pe
pat. Mămică, ridicând-o cu grije, s'a dus cu
ochii umezi la mama ei adevărată, plân-
gându-se că i-a alungat păpușă favorită.
Deocamdată intervenția a fost zadarnică,
„profesorul” nu mai voia s'o primească la
școală pentru motivul că a auzit-o cum a

spus despre el că este o „nimică” de profesor.

— „Nu se poate așa ceva”, interveni mama copiilor. „Eu stin că Lilly este o păpușă dragălașă și ascultătoare”.

Băiețelul se uita cu ochii șireți și zâmbea de plăcere că s'a prins minciuna.

— „Eu, eu toată ziua le învăț să se poarte bine, și când le trimet la școală le spun ce e frumos”, vorbea cu înflăcărare fetița.

— „Ei, vezi? primește-o și pe ea” interveni din nou mai cu energie, mama. După această întrerupere neprevăzută, lecția continuă.

— „Acum spuneti după mine: i—ti—ni—te—he, i—ti—hi—te—ho”.

— „Nu to ha, te ho n'auziți?”.

— „Dar ce limbă este aceasta? Nu cum-

va le înveți chinezeste?” a întrebat serios mama.

— „Da, chinezeste, azi le învăț chinezeste”.

Le lua frumusețel de mână și le răsucea silabele unor cuvinte atât de Caraghios că îi venea greu să nu izbucnească în râs. Și totuși nu trebuia să râdă nimeni.

Mămica privea cu admirație la poezia ei cominți, care învățau la școală de savantă. De aceea a fost cu totul surprinsă când băiețelul, punându-i-le în brațe spus:

— „Acum ia-le. Altădată să le trimet cu altă limbă.

Fetița se uită un moment nedumerită când la păpuși, când la băiețel, apoi ea le-a așezat grijuliu pe pat. Desigur că și zis în sine că e foarte greu la școală.

Pedagogia isvor democrat

Cercetătorii au observat că niciuna din științele teoretice sau pozitive, nu apar unitare ca Pedagogia, știința educației.

Născută din dorința statelor de a-și pregăti cetățenii, ea a apărut unitară și a evoluat cu timpul și concepțiile reprezentanților ei, dând naștere sau lărgind orizontul altor științe, ca care vine în atingere; Psihologia, Pedologia și Sociologia și din ansamblul lor au apărut curente, metode și sisteme.

Prin însăși scopul lor, aceste curente deși se deosebesc, ele apar și unitare ca scopuri de educație.

Naturalismul urmărește o dezvoltare în raport cu natura și inclinațiile individuale, apropiindu-se de individualism care cere plăcere tot dela realitate, dela natura pozitivă și evolutivă tinzând către socialism și idealism.

Pedagogia are în vedere masele populare și trebuie să se călăuzească după interesele umanității, ceea ce urmărește și democrația.

Pentru realizarea scopului urmărit de pedagogie trebuie o cantitate de conducere care este statul, o unitate de difuzare, politica și unități executorii între care intră și școala.

Unirea de vederi însă e cea mai esențială, deoarece cazurile cele mai feroce au fost acelea când s-au găsit pe aceeași linie, dintr-o parte.

Partidele politice au căutat să realizeze statul și instituțiile deși reprezentanții lor au avut în vedere interesele lor, în detrimentul masei populare.

Diferitele curente pedagogice, au apărut mai toate la bază de plăcere activității școlare, ceea ce ar fi marea pe care o vrea democrația.

Ceea ce mai apropie Pedagogia de democrație, este cultura cărei scop este de a forma o generație de altă.

Pedagogia științifică are punct de plecare în realitatea tinzând către viitor să formeze un om ideal, virtuos, uman.

Pedagogia clasică se orientează după concepțiile timpului și are scopuri definite. Omul evoluează cu societatea și aceasta influențează, nu omul pe societate.

Un pedagog unitar teoretician și practic a fost Pestalozzi.

El a înțeles că atenta economică clasică înfundă pe cea activă și că acest sens s'a dedicat masei populare, fiind un proclamat democrat, care a dorit ca educația să pornească de jos în sus.

Omul este supas psihologiei, el însuși trebuie găsită adevărul iar educația să se bazeze pe acesta.

Pedagogia este o știință a gândirii.

ceasta este influențată de starea materială
socială după cum spune Carl Marx.

„Nu conștiința individuală a omului e
ceea care determină, ferm conștiința lui. Cu
schimbarea situației economice se transformă
în întregime, mai curând sau mai târziu”.

Un pedagog care cere la baza educației
în învățământ real este H. Schultz. „Învăță-

torul istoric socialist are drept scop, a ereda
generației tinere toate forțele economice și cul-
turale, care au determinat și determină de-
voltarea vieții unei națiuni.

Este timpul ca educația să mergă în pas
cu idealurile și tendințele maselor populare, să
fie școala lui, căci provocatorii nu numai că
sunt respinși dar chiar sancționați.

Petre Măcelaru.

Ciocoliule Strigoiiule

Mult am răbdat
Și-am așteptat
Cilpa dreptății,
A judecății...

Mi-am sfâșiat carnea în rug,
Ca bivolul am tras în jug,
Arând,
Semănând
Ani de-arând'
Pe dealuri și pe văi
Muncind pentru ai tăi
Ciocoliule...

Strigoiiule,
În spate am dus cerul
Bucuriilor tale;
Bezna, ploaia, crivățul și gerul
Îmi umplau casa de jale
Iar tu râdeai haotic
Și mă loveai despotic
Ca biciul peste spate
Când îți ceream dreptate.

Pentru ai mei îmi dedeai căline
Ca boț uscat de pâine,
Dar am răbdat
Și-am așteptat
Zori de bine
Pentru mine,
Zori de soare
N'abătătoare.

Din duhul sângelui vărsat
De mine și de-ai mei
— pentru ai tăi —
Un soare nou s'a revărsat
Peste munți lăsați goi
De tine ciocoli.
Și acest SOARE
Mare,
Alina din plin
Trecutul meu chin.

Sub raza lui, spadă
Stărv îmi stai grămadă;
Iar mie îmi scaldă
Cu boarea lui caldă
Umilințele,
Suferințele,
Răbdările
Inchisurile
Calvarul,
Amarul,
Adâncul din bezna,
Rănile de gleznă,
Zile 'nțometate
Lovituri pe spate
Coala roasă 'n jug
Scârțâita-mi plug,
Lacrimă de mamă
Uscată sub geană
Și-alttele uitate
Și stănta DREPTATE.

Din Istoria mișcării Sindicale din România 1905-1916

Mișcarea Sindicală ca organizație de masă a muncitorimei în România apare în anul 1905, totuși întâlnim începuturile mișcării Sindicale odată cu apariția în țara noastră a muncii salariate și a formelor capitaliste de producție.

La început această mișcare urmărea ajutorul mutual și se manifesta în formă spontană prin acțiuni izolate a unor sau mai multe grupe de muncitori dintr'un atelier sau întreprindere, împotriva patronului.

Acțiunile sunt determinate de revendicări, privind micșorarea zilei de muncă, mărirea salariilor etc. Mai târziu acțiunile acestea se transformă în bine. Datorită condițiilor de dezvoltare industrială se creează cercuri politice muncitorești, care determină asociațiile profesionale să evalueze și se capete un caracter mai apropiat de sindicat.

Criza Economică financiară din Sec. al XX-lea ipone muncitorimei din țara noastră—problema creerii unei organizații, care să le apere interesele. Guvernul, previne aceste organizații prin—legea „Missir” și înființează corporațiile care nu reușesc decât să întărească muncitorilor, ideea de organizare Sindicală.

În anul 1905 datorită primei revoluții burghezo-democratice din Rusia și pe baza realităților din țară iau naștere primele organizații sindicale la noi, sub conducerea Tov. I. C. Frimu, cu caracter economic financiar, în număr de 50 sindicate, care sporoc la număr mereu.

La 31 August 1906, s'a ținut primul congres al sindicatelor din țară—unde se stabilesc mijloacele de luptă pentru vindecări—greve bine organizate. În acest scop se preconizează ridicarea nivelului cultural al muncitorilor—pentru a se forma conștiința de clasă.

Tot la aceea dată s'an impus zile de comemorări și aniversări ca: Mortile zina comemorării din Paris și altele; iar zina de 1 Mai

—zi de manifestare internațională, este săbătorită și de muncitorimea noastră.

Se duce lupta, pentru dreptul de liberă asociere—adică organizare sindicală—pentru a obține și dreptul de vot universal să se creeze partidul muncitoresc „Uniunea Socialistă”.

În conferința sindicală din 1 Iulie 1906 pe lângă protestul organizat împotriva înpușcării a 11.000 țărani, s'an răscolat pentru pământ și a prigonirii conducătorii muncitori—se cere ca, „Uniunea Socialistă să cordoneze activitatea sindicală—politică muncitorească, cerând insistent drepturi egale de cetățean—votul universal. Guvernul I. Brătianu, răspunde prin expulzări masă și întezicerea de organizare în întreprinderile Statului.

Mai târziu—pentru determinarea luptei prin sindicate strict cu caracter economic—profesional, în anul 1912—prin congres hotărăște ca, congresele sindicale să se țină separat de ale partidului, urmând ca partidul să susțină numai interesele politice.

Nu se înțelegea atunci limpede, raporturile dintre sindicat și partid, precum și alianțele dintre muncitori și țărani. Totuși se vede evoluția și cristalizarea principiilor de organizare muncitorești—evoluție ce continuă și'n anii 1914—1916 în lupta pentru pace când politica țării era pentru război. Demonstrația dela Galați a costat viața multor manifestanți muncitori—pentru pace.

Sindicatul creau unite, având o conștiință mică, au impus zina de muncă cu respectarea repauzului Duminical, votul universal și lupta pentru pace între popoare.

Dintre muncitori s'an ridicat figuri muncitoare ale Tovarășilor, I. C. Frimu, Gheorghiu, Gh. Marinescu și alții.

Luptele Sindicale stau la temelia succeselor muncitorimei—pentru ridicarea nivelului muncii—democrate.

Varvara Roșu
Secretar Red. Inv.

Faceți din țara noastră luptători pentru cauza celor ce muncesc și caracterul ei unei Românii libere, independente și ferice.

prin dispoziții speciale.

d) Debitele în sensul Legii Contabilității Publice, în bani, valori și materiale publice până la 15 August 1947, pentru partea care nu a fost achitată până la acea dată, vor fi recalculate și urmărite în proporție de 1 leu stabilit pentru 1.000 lei vechi.

Sumele încasate se fac venit la articolul respectiv din bugetul exersatului respectiv.

6. Comitatele Scolare Rurale vor lua imediat măsură în conformitate cu art. 7 din Decizia Nr. 81 a Comisiei Ministeriale pentru Redresarea Economiei și Stabilizarea Monetară, publicată în Monit. Of. Nr.

235 din 11 Oct. 1947, p. I-a, să-și recalculeze bugetele pe timpul dela 15 August 1947 la 31 Martie 1948. Monitorul îl găsiți la primăria respectivă.

De executarea acestor dispoziții, urgent, se fac culpabili de sancțiunile prevăzute de lege, atât directorii școlari cât și președinții comitetului școlar respectiv.

PREȘEDINTE,

(ss) **Prof. Gh. Popescu.**

CONTABIL,

(ss) **N. Popescu.**

Continentul U. R. S. S.

Lucrarea această scriasă de autori în Regatul, este favorată din necesitatea de a arăta lumii adevărul pozitiv asupra realizării și potențierii din U. R. S. S. adevăr pe care victorioasa armată roșie avea să-l constituiească cu ocazia acestui război mondial, pe câmpurile de luptă.

U. R. S. S. prin proporțiile sale teritoriale, fiind a treia parte, geografică mai superioară a globului terestru, clasificată și ca forță geopolitică, alcătuită ca un masiv dintr-un singur bloc și fiind o entitate economică uriașă de sine statatoare, independentă de orice altă forță similară din lume, deține proporțiile și importanța unui adevărat continent.

Analiza obiectivă și documentată, verificarea rezultatelor autentice, de proporții uriașe, realizate pe diverse sectoare și domenii, în decursul celor 3 perioade clasice, ne dau imaginea de a-sambin a structurii sistemului de economie sovietică.

În domeniul industrial, ideea înaltă a-a identificat formând o armonie între noua concepție transformatoare și convingerea realizării practice făcând ca:— „Unirea Sovietică să devină astfel cea mai înaltă țară, din punct de vedere tehnic, în fiecare ramură industrială” (V. Molotov).

Deși în sectorul industrial, proprietatea și exploatarea individuală dispăruse din 1921, prin marea schimbare de societate, în sectorul agricol ale au rămas până în 1928 când osea a încapat adevărată revoluție materială și psihologică care a avut ca scop desființarea formei individuale de producție agricolă și trecerea în comunism. Într-un timp scurt, regimul colectivizării proprietății și exploatarea agricole, cele singurele sisteme care pot să salveze de la cea mai mare miserie și exploatare, marea mișcare de înălțare a agriculturii.

Împotriva a fost extrem de greu dar datorită perseverenței și unității mișcării agricole — în viziunea sovietică a ajuns în fața lumii în 1937 — să devină o țară re-

înălțare, dăruie de admirația mondială.

Aceste adânci și fundamentele transformării de structură, în toate sectoarele de lucru, au fost înălțate, în U. R. S. S., datorită singurului factor: munca.

Munca a promovat și consolidat revoluția din Octombrie 1917;

Munca proletariatului din mine, munca plugarului dela sate, munca intelectualului și tehnicianului;

Munca, acest factor primordial constrâns uncol stat din lume, întemeiat pe principiile comuniste;

Munca, acest unic și total factor, sub cele trei postaze ale sale, a descoperit și pus în valoare imensele bogății materiale ale continentului sovietic, a înălțat uriașele uzine și cetăți industriale, a înzestrat câmpurile cu tehnica mecanică a intensivelor producții agricole, a împânzit pământul cu rețeaua așezată a căilor de comunicație, luptând și bătăind munișii pădurilor, gurile câmpurilor și ghețurile vestice, spațiul și timpul.

Parghia osea a muncii aprinșă pe potențialul interes de finanțare, iar înălțarea programată și uriașă a edificării economice, a avut ca bază de susținere cele

patru componente, indisolubilădate; voința națională, buget, moșta.

Obiectivul final de atins a fost bunăstarea proletariatului și ridicarea condițiilor de existență la nivelul celor mai înalte civilizații ale acestui veac.

Paralel cu aceste mari și evidente realizări, pământul în avântul revoluției din Octombrie 1917, a-a devotat și silit în sufletul muncitorului din mine, în sufletul plugarului ca și în sufletul intelectualului, conștiința nouă, conștiința bolșevică, care a creștat un om nou, omul sovietic.

Datorită omului sovietic, datorită conștiinței și convingerilor în îndeplinirea datoriilor, datorită muncii sale de inițiativă și de avânt, datorită credinței sale în puterea labănzii viitoare a ideologiei bolșevice, regimul țarist, trecutul imperial și sisteme de exploatare și înșelăciune, au dispărut, deasupra lui înălțându-se viziunea nouă a democrației sovietice.

Datorită omului sovietic, U. R. S. S. a ajuns la înălțimea marilor țări mondiale, înălțându-și condițiile necesare de a depăși aceste țări, pentru a fi cea din urmă din lume.

Valeriu Buzur.

T O V A R Ă Ș I

Căminul Cultural—fiind instituția comună care înglobează centralizează și dirijează toate manifestările satului—având nevoie de noi și osea în mijlocul lui pentru a depune prisosul de muncă și de activitate, ajutând prin aceasta la ridicarea morală și materială a tovarășilor noștri de viață.

Alături de țărani căminari, să intrăm în Sfaturile Căminelor cari au nevoie de ajutorul nostru, pentru ca împreună, prin activitatea ce vom a desfășura, să dăm viață satelor.

Acolo unde nu sunt Cămine Culturale, cu ajutorul comitetelor să formăm comitete de inițiativă, care—după ce au instrucțiuni dela Căminul Cultural județean—pot înființa Cămine Culturale.

Fiecare sat are nevoie de această instituție cu caracter și scop democratic pentru culturalizarea maselor.

Căminul Cultural, prin misiunea lui, va fi inițiatorul concursurilor de manifestări între comune, în cadrul județului și atunci—acolo—și se va vedea munca.

Să muncim tovarășii, ca la raportul de activitate ce vom depune mâine, să prezentăm fapte reale, nu ca până acum simple hărți de pus în dosar, care conțin numai activități imaginare.

Tovarăși, prin activitatea noastră, desfășurată în cadrul Căminului Cultural și al celorlalte instituții populare—rednică dacă vrea—să arătăm că învățătoria noastră dăruie—în drumul către înălțare este în pas cu vremea.

Posta Redacției

Tov. Manolache Petre: Pentru publicarea art. co-
l. „Dăm și cerem ajutor:” al cărui titlu și cores-
punde cuprinsului, trimiteți-ne exemple și realizări
crete în alfabetizarea poporului. Dorinței de mai
e, adăogați-i puțința te la de înfăptuire.”

La fel pentru „Datorăm un răspuns” necesar ar

fi, având în vedere că pe marginea metodei globale s'a
s'ria destul, să ne trimiteți realizările obținute de
d-stra prin predrea lecțiilor după această metodă.

Cât privește „Muncă și adevăr” două imperatve
ale vremurilor de azi, rugăm reveniți lărgind conștiința
celor două noțiuni, fără niciun fel de regresione.

Pentru comitetele sindicale de plasa și pentru grupete sindicale

Tovarșilor responsabili culturali: articolele să fie
numai pe o singură pagină și citeț.

Tovarșilor sindicaliști; Activitatea resortului cul-
al pe lona în cura va fi îndreptat pe listi:

a) Unitatea cu sei muncitoare.

b) Lupta împotriva rămașitelor fasciste din înțe-
rui țării.

c) Sprijinirea guvernului Dr. P. Groza.

d) Istărire și adâncirea spiritului de combativi-
al sindicaliștilor și în special al femeilor și tinere-

e) Istărire și adâncirea prieteniei cu Uniunea
rtică și cu toate țările democrate vecine.

f) Reforma școlară: Structură, programe, metode,
cadre etc.

g) Literatura în slujba poporului, idem arta în
slujba poporului.

h) Recenzii.

Pentru aceste, cerem ca toate articolele pe care
și le veți înainta la revista să poarte pecetea listei de
mai sus, deabătând toate problemele cu hotărâre, fie-
care tovarăș fiind liber a-și alege oricare din punctele
de mai sus.

Articolele să fie înaintate prin responsabilii cul-
turali ai plășilor până la data de 25 a'c fiecărui luni.